

Christoffer Wilhelm Eckersberg (1783 - 1853), dansk maler.
Fra: J. P. Trap, *Berømte danske mænd og kvinder*, 1868

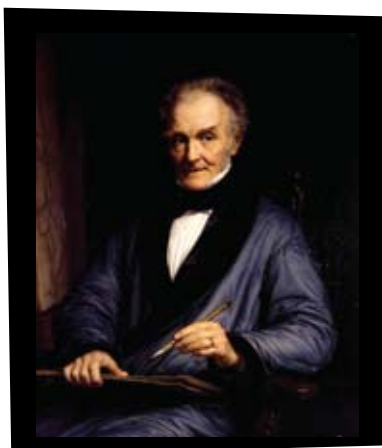
C.W. Eckersberg (1783-1853)

Christian Wilhelm Eckersberg var en af de vigtigste kunstnere blandt guldalderens landskabsmalere. Som noget nyt skildrede han realistiske landskaber baseret på studier i naturen.

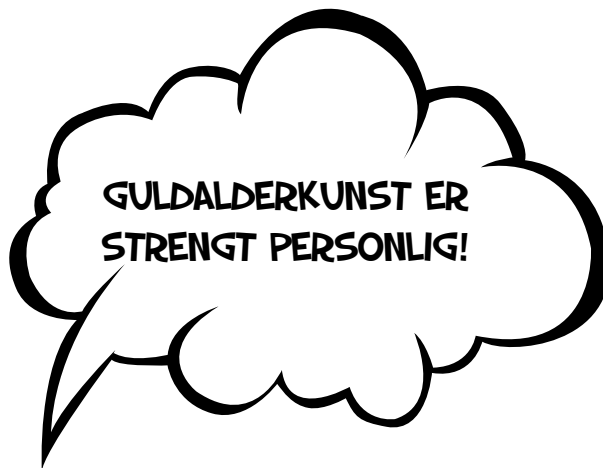
Som professor på Kunstakademiet ændrede Eckersberg undervisningen i en mere moderne retning. Han var inspireret af den undervisning, han havde oplevet i Paris hos kunstneren J.L. David (1748 – 1825). Eckersberg arrangerede bl.a. udflugter til Dyrehaven ved Jægersborg med sine studerende, hvor de gjorde studier i naturen.

Under Eckersbergs vejledning lærte de unge kunstnere at studere naturen og male direkte foran motivet. Det var meget anderledes end den gamle tradition, hvor akademieleverne først og fremmest kopierede de gamle mestre. Selvom Skovgaard var elev af professor J.L. Lund, fulgte han også med på nogle af Eckersbergs udflugter og tog ved lære af naturstudierne.

Eckersbergs malemåde var naturvidenskabeligt orienteret. Nogle gange kunne Lundbye og Skovgaard godt finde på at flytte rundt på og ændre de forskellige elementer i maleriet for at idealisere motivet. Eckersberg protesterede: "Ja, der har vi det! De Herrer ville gjøre det bedre, end Vorherre kan gjøre det; kunde de blot gjøre det ligesaa godt, saa kunde de nok være glade"

August Schiøtt, *J.L. Lund*, 1854,
Kunstakademiets Kunstsamling, Akademiraadet

J.L. Lund (1777-1867)

Johan Ludvig Lund var Skovgaard's professor på Kunstakademiet. Lund var historiemaler, hvilket vil sige, at hans malerier forestillede religiøse, historiske eller mytologiske scener. Lige som andre kunstnere i tiden, f.eks. billedhuggeren Bertel Thorvaldsen, var han inspireret af kunst fra antikken og renæssancen. Lund var også ven med den tyske maler Caspar David Friedrich, der var banebrydende for det romantiske landskabsmaleri i Europa i starten af 1800-tallet.

Sammen med Eckersberg, der også var professor, søgte Lund at gøre undervisningen på Kunstakademiet mere fri og tidssvarende. Lund var en venlig og forstående lærer, der på baggrund af sine rejser og kontakter havde et godt kendskab til de kunstneriske strømninger i Europa.

Hos Lund mødte de unge kunstnere støtte til deres bestræbelser på at udvikle landskabsmaleriet i en både romantisk og national retning. Denne udvikling medførte, at landskabsmalerierne ikke blot registrerede naturen, som den så ud, men at kunstnerne forskønnede og ændrede landskabsbillederne i deres bestræbelser på at vise den danske natur fra sin bedste side.

Lund medvirkede også til at forandre den del af kunstneruddannelsen, der vedrørte udenlandsrejser. Uddannelsen på kunstakademiet var ikke fuldt afsluttet, før kunstneren havde vundet en guldmedaljekonkurrence, der gav et rejselegat til flere års ophold i udlandet, typisk Italien. Konkurrencen krævede dog, at det indsendte motiv skulle være et religiøst billede. På dette tidspunkt havde religiøse og historiske motiver den højeste status. Men landskabs- og portrætmalerne ville have, at deres motiver kunne deltage i konkurrencen. Derfor protesterede de, og Lund medvirkede til, at guldmedaljekonkurrencen kom til at omfatte andet end religiøse motiver.

N.L. Høyen (1798 - 1870), Billede fra *Niels Laurits Høyens Skrifter*.
Udgivne paa foranstaltning af Selskabet for Nordisk Konst ved
J.L. Ussing, Kjøbenhavn, 1871

N.L. Høyen (1798-1870)

Niels Laurits Høyen var den første kunsthistoriker i Danmark og havde stor indflydelse på kunstens udvikling i guldalderen.

Ud over at være ansvarlig for samlingen i Det Kongelige Billedgalleri - nu Statens Museum for Kunst - var Høyen også kunstkritiker og anmeldte udstillingerne på Charlottenborg. Han var samtidig vejleder for mange unge kunstnere. P.C. Skovgaard og J.Th. Lundbye knyttede begge tætte bånd til Høyen.

Høyen var særligt optaget af den nationale sag og talte for, at kunstnerne skulle arbejde for at fremme og styrke bevidstheden om fædrelandet. Allerede fra 1838 fremhævede kunstkritikeren K.F. Wiborg den nationale tendens i motiverne på Charlottenborgudstillingen.

Høyen bekendte sig til nationalliberalismen og kendte personligt politikerne Orla Lehmann og D.G. Monrad. Høyens ideer om at kunst og politik var et fælles anliggende, stemte overens med de nationalliberale politikeres sag. Det kom til udtryk i Høyens forelæsning "Om Betingelserne for en Skandinavisk Nationalkonsts Udvikling" i 1844.